ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Πῶς κυνηγιέται ἑ βασιλευς τῶν θηρίων. Εἰς τὰ δάση τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ συνήθειες τοῦ λιονταριοῦ. Πῶς ἐκδηλώνει τὸ θυμό του. Τί διηγεῖται ἑ Ἐντουὰρ Φοά. Ἕνα δράμα σ' ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν. Ἕνας μικρὸς μαῦρος στὰ δόντια τοῦ λιονταριοῦ. Ἡ καταδίωξις τοῦ θηρίου. Στιγμὲς ἀγωνίας. Ὁ φόνος του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΝΑ εἰδικὸ γαλλικὸ περιοδικὸ δημοσιεύθηκε τελευταίως ἡ ἐνδιαφερωτάτη διήγησις ἑνὸς μεγάλου κυνηγοῦ ἀγρίων θηρίων, τοῦ Ἐντουὰρ Φοά, ποὺ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀφρική.

Ὁ Φοὰ κυνήγησε ἐλέφαντες, ρινόκερους, ἱπποποτάμους, τίγρεις, κυρίως ὅμως κυνήγησε λιοντάρια. Καὶ νὰ τί γράφει γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ βασιλιᾶ τῶν δασῶν ὁ Γάλλος κυνηγός:

«...Ποτὲ δὲν ξέρει κανεὶς πῶς θὰ τοῦ φερθῆ ἕνα λιοντάρι ποὺ θὰ συναντήσει. Μπορεῖ καὶ νὰ φύγη, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ ἐπιτεθῆ, εἴτε γιατί κανένα λιονταρόπουλό του βρίσκεται κοντά του, εἴτε γιατί ἐνοχλήθηκε τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγε, εἴτε γιὰ οἱοδήποτε ἄλλον λόγο. Τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ θυμοῦ τοῦ λιονταριοῦ ἐκδηλώνονται ὡς ἑξῆς: ἡ οὐρά του ἀνεμίζει καὶ χτυπᾶ δεξιὰ κι' ἀριστερά, μ' ὁρμή, κατεβάζει περισσότερο παρ' ὅ,τι συνήθως τὸ κεφάλι του, καὶ βρυχιέται δείχνοντας τὰ δόντια του. Ὕστερα, οἱ βρυχηθμοὶ του γίνουνται πιὸ ἄγριοι κι' ἑνὸς σκάβει τὴ γῆ μὲ τὰ νύχια του, ἀνεβοκατεβάζει τ' αὐτιά του, καὶ τινάζει τὴν οὐρά του σᾶν καμουτσίκι στὸν ἀέρα.

»Τὴν στιγμὴ τέλος ποὺ τὸ λιοντάρι ἐπιτίθεται, στὸν παροξυσμὸ δηλαδὴ τοῦ θυμοῦ του, ἡ οὐρά του ὀρθώνεται, ὁλόϊσια, σχεδὸν κάθετη, τ' αὐτιά του κατεβαίνουν ὁλότελα, καὶ ὁρμᾶ στὴν ἀρχὴ τρέχοντας, ὕστερα καλπάζοντας, καὶ στὸ τέλος κάνει ἕνα πήδημα ἀνοίγοντας τὸ στόμα καὶ ἁπλώνοντας τὰ δύο μπροστινά πόδια του, τὰ ὀπλισμένα μὲ τρομερὰ νύχια.

»Κάποτε ὅμως δείχνει τὰ διάφορα αὐτὰ συμπτώματα τοῦ θυμοῦ του, χωρὶς νὰ ἐπιτεθῆ. Ὅταν τὸ λιοντάρι ἑτοιμάζεται νὰ ἐφορμήση, ὁ κυνηγὸς μπορεῖ νὰ ὑψώση τὸ ὅπλο του καὶ νὰ περιμείνη τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ πυροβολήση.

»Ἡ ἐπίθεση τοῦ λιοντριοῦ εἶνε πάντα τρομερὰ ἐπικίνδυνη, ἀστραπιαία. Ὅταν εἶνε ἀπροσδόκητη ἢ ὅταν τὸ λιοντάρι εἶνε κρυμμένο σὲ δέντρα ἢ σὲ θάμνους καὶ δὲν φαίνεται, δὲν γλυτώνετε ἀπ' τὰ νύχια του. Κι' ἂν ἀκόμα τὸ ἀντιληφθῆτε, θὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε νὰ φύγετε. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ περιμείνη ὁ κυνηγὸς θαρραλέα τὴν ἐπίθεσι. Δὲν χρειάζεται παρὰ ψυχραιμία, αὐτοπεποίθησις καὶ πεποίθησις στὸ ὅπλο σας καὶ στὴ σκοπευτική σας δεινότητα. Ἂν χτυπηθῆ τὸ λιοντάρι ἐκεῖ ποὺ τελειώνει ὁ λαιμὸς καὶ ἀρχίζει τὸ κρανίο, κοντὰ στὸ αὐτὶ ἢ ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια, πέφτει κεραυνόπληκτο».

* * *

Δὲν ὑπάρχει τίποτε τρομερώτερο, λέγει ὁ Φοά, ἀπὸ τὴν φωνή, τὸν βρυχηθμὸ τοῦ λιονταριοῦ. Εἶνε βαθειά, ἀνατριχιαστικὴ ἡ ἐντύπωσις ποὺ κάνει. Ἀκούγεται σὲ ἀπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων καὶ κάνει τὴν γῆ νὰ τρέμη. Καὶ ὁ πιὸ ψύχραιμος ἄνθρωπος ὅταν τὴν ἀκούη νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ.

Κυνῆγι λεαίνης στὴν Ἀφρική

Νὰ τώρα πῶς διηγεῖται ὁ Φοὰ ἕνα κυνῆγι λιονταριοῦ:

«Ἐνῶ κοιμόμουν μιὰ νύχτα, ἄκουσα ἄξαφνα κατὰ τὶς τέσσερες καὶ μισὴ τὸ πρωῒ κραυγὲς τρόμου καὶ φρίκης ἀπὸ τὸ κοντινὸ χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν. Πετάχτηκα εὐθὺς ἐπάνω, μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι, καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου ἔτρεξα πρὸς τὸ χωριό. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ μιὰ γυναῖκα μᾶς πλησίασε, κλαίγοντας καὶ συσπῶντας ἀπελπισμένα τὰ χέρια της καὶ μᾶς εἶπε ὅτι ἕνα λιοντάρι ἅρπαξε τὸν γιό της.

Τρέξαμε τότε πιὸ γρήγορα στὸ χωριό, ὅπου μᾶς ἐπληροφόρησαν ὅτι πράγματι ἕνα λιοντάρι ἅρπαξε τὸ δύστυχο παιδὶ τῆς ἰθαγενοῦς τὴ στιγμὴ ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρτα μιᾶς καλύβας.

Φυσικά, ὕστερα ἀπὸ τὶς φωνὲς ποὺ ἔβαλαν οἱ χωρικοί, βλέποντας τὸ θέαμα αὐτό, τὸ λιοντάρι εἶχε ἀπομακρυνθῆ. Ἐψάξαμε, μὰ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ βρεθοῦν τὰ ἴχνη του.

Ὅταν ξημέρωσε, εἶπα σὲ καμμιὰ δεκαριὰ ἰθαγενεῖς νὰ μὲ ἀκολουθήσουν. Ξεκινήσαμε μέσα στὸ δάσος καὶ σὲ λίγο ἀνακαλύψαμε μερικὰ ἀχνάρια αἵματος. Τὰ ἀκολουθήσαμε καὶ φτάσαμε σὲ λίγο στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ. Ἐκεῖ, ὅπως εἴδαμε, εἶχε σταματήσει τὸ θηρίο. Ἄφθονο αἷμα χωμένο στὴ χλόη ἔδειχνε ὅτι ἐκεῖ ἐσπαράχθηκε τὸ ἄτυχο παιδὶ τῆς ἰθαγενοῦς.

Ἔξαφνα, μέσα ἀπ' τὰ ψηλὰ χορτάρια τῆς ὄχθης ἀκούστηκε ἕνας βρυχηθμός. Ἦταν τὸ λιοντάρι!...

Ὁ ἐχθρός μας βρισκόταν κοντά μας. Θὰ μᾶς ἐπιτίθετο ἄραγε;...

Μὴ μπορῶντας νὰ περιμένω, πῆρα τὸ τουφέκι μου καὶ χώθηκα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη, μὲ τὸ μάτι στηλωμένο ἐμπρός, μὲ τ' αὐτιὰ τέσσερα, περπατῶντας ἀθόρυβα.

Ἔξαφνα σὲ ἀπόσταση δέκα μέτρων ἐμπρὸς ἄκουσα ἕνα θρόϊσμα στὰ χόρτα καὶ εἶδα τὶς κορυφὲς τῶν θάμνων νὰ σαλεύουν. Ἕνα δέντρο βρίσκοταν δεξιά μου. Κάνω νόημα σ' ἕναν ἰθαγενῆ, ποὺ μ' εἶχε ἀκολουθήσει ξοπίσω νὰ ἀνεβῆ στὸ δέντρο. Σκαρφαλώνει ἐπάνω μ' εὐκολία πιθήκου.

— Νά το!... Ἐκεῖ!... Ἐκεῖ!... Μοῦ λέει ἔξαφνα.

Ὀδηγούμενος ἀπ' τὴν χειρονομία του, τρέχω πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ στέκω ἕτοιμος νὰ πυροβολήσω.

— Φεύγει... Ὄχι, γυρίζει ἀπ' ἐδῶ... Ὑψώνει τὴν χαίτη του... Νὰ τώρα ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος σας... Νά το!... Κάνετε λίγο πρὸς τὰ πίσω!... μοῦ λέει ὁ ἰθαγενής.

Καταλαβαίνετε μὲ τί ἀγωνία ἀκούω τὰ λόγια αὐτά. Ἡ καρδιά μου χτυπάει δυνατά... Ἔξαφνα τὰ χόρτα γέρνουν ἔλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔπειτα ἀνοίγουν ἀποτόμως καὶ τὸ λιοντάρι παρουσιάζεται ἔξαφνα σὲ ἀπόσταση εἴκοσι μέτρων ἀπὸ μένα, προχωρῶντας μὲ προσοχή, μὲ τ' αὐτιὰ σηκωμένα, μὲ τὰ μάτια σπιθοβόλα...

Γυρίζει ἔξαφνα τὸ κεφάλι του καὶ μὲ βλέπει. Μοῦ δείχνει τότε τὰ δόντια του καὶ βγάζει ἕναν βρυχηθμό, χωρὶς ν' ἀλλάξη τὸ δρόμο του. Ἡ οὐρά του ὀρθώνεται, τ' αὐτιά του χαμηλώνουν, σκύβει τὸ κεφάλι. Εἶνε ἕτοιμο νὰ ὁρμήση!

Τὸ σημαδεύω ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ συγχρόνως σκέπτομαι: Ἂν δὲν τὸ πετύχω θὰ μὲ κατασπαράξη!...

Τέλος φτάνει ἡ κρίσιμη στιγμή. Τραβῶ τὴ σκανδάλη. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούγεται. Καὶ τὸ λιοντάρι σωριάζεται κάτω, χωρὶς τὴν παραμικρὰ κίνησι, χωρὶς τὸν παραμικρὸ σπασμό.

Ἡ σφαῖρα μου τὸ πέτυχε στὸ μέτωπο καὶ τὸ ἐκεραυνοβόλησε...»

τάκ... τὸ ρολόϊ αὐτὸ μέτρησε ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου, ὅλους τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς μου. Κι' ἂν θέλης θὰ μετρήση ἀκόμα κι' ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς ζωῆς σου, τῆς ζωῆς μας...

ΕΡΙΕΤΤΑ. *(Μὲ συγκίνησι, δακρυσμένη)*—. Χρυσέ μου Ἀλβέρτε, γιατί δὲν μοῦ τὰ εἶπες ὅλα αὐτὰ ἀπὸ πρίν; Τώρα σ' ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο, χρυσέ μου!... Καὶ τὸ παρελθόν σου τὸ λατρεύω, γιατί αὐτὸ σ' ἔκανε ἔτσι ὅπως εἶσαι τώρα, ὅπως σ' ἀγαπῶ... Τώρα ὑπερηφανεύομαι ἀκόμα πιὸ πολὺ γιατί φέρω τὸνομά σου. *(Ὑποκλίνεται μὲ χάρι μπροστὰ στὸ παλιὸ ρολόϊ).* Συχώρεσέ με, ἀγαπημένο μου ρολόϊ!... Δὲν ἤξερα τὴν ἀξία σου. Τώρα ὅμως θὰ σὲ προσέχω, θὰ σὲ τιμῶ, θὰ σ' εὐγνωμονῶ, ἐνόσω ζῶ! Ἔχεις ψυχὴ μέσα σου, καλό μου ρολόϊ. Πλάϊ σου μεγάλωσε ὁ Ἀλβέρτος μου. Χρυσό μου παλιὸ ρολόϊ σ' ἀγαπῶ!...

(Σκύβει καὶ φιλεῖ τὸν σύζυγό της στὰ μάτια).

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΑΛΑΝΙΚ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

Ἀπὸ τετράψηλο βουνὸ μιὰ κόρη κατεβαίνει
κι' εἶχε ψιλὸ πουκάμισο κι' ἀγέρινο φουστάνι
κι' εἶχε καὶ στὰ χεράκια της κανίστρα μὲ καλάμια.
Γυρεύει διάστρα νὰ διαστῆ, τυλίχτρα νὰ τυλίξη,
κι' ὁ Χάρος τὴν ἀγνάντεψε, πῆγε κοντὰ καὶ λέει:
— Κόρη μου, μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ πάρω τὴν ψυχή σου.
— Δίχως αἰτία κι' ἀφορμὴ ψυχὴ δὲν παραδίνω.
Ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὴν ἔπιασε καὶ καταγῆς τὴ ρίχνει.
— Ἄσε με, Χάρε, ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ πιάσε με ἀπ' τὸ χέρι
καὶ δεῖξε μου τοὺς δρόμους σου νὰ πάω μοναχή μου.